

TPLA/203196

నెం ర రు

అంధగ్రంథకర్త బాండా గార చతుర్థకర్తము.

శ్రీ శివగీతాసంగ్రహము

కృష్ణా మాహాత్మ్యము, శైవచింతామణీ శతకము,
చాణక్య నీతిదర్పణము, మార్కండేయనాటకము,
విఘ్నేశ్వర చరిత్రముల గ్రంథకర్తయు,
తెనాలితాలూకా ఈ గ్రామవాస్తవ్యుడును నగు

ముద్దిగొండ కోటయ్యశాస్త్రిచే

రచింపబడి ప్రకటింపబడినది.

రజత ముద్రాక్షరశాల, తెనాలి.

కాపీరైట్ రిజర్వ్

1925

మూల్యము 0-8-0

శ్రీవేదవన గ్రంథాలయము,
తెలంగాణ.

A

—◆ స మ ర్ప ణ ము ◆—

నిత్యకళ్యాణ స్వరూపుండును, వాచామ గోచరుం
డును, భక్తాభీష్టప్రదాన దీక్షాదక్షుండును నగు గిరిజా
నాథుని పాదపద్మముల కీకృతిని సమర్పించి కృతార్థుడ
నగుచున్నాడ.

గంధకర్త.

త ప్ప ప్ప ల ప ట్టి

పే. పం.	తప్పు	ఒప్పు
5 3	స్వగాతా	స్వగాలా
7 2	వాంగనాస	వాంగనాస
10 11	బంపుచున్న	బంపుచున్న
12 6	పాతకు	బాధకు
16 4	విశ్వేశీ	విశ్వేశా
16 16	సచ్చితా	సచ్చిదా
18 16	మాతృచిత్తము	మాతృచిత్తము
19 22	మూత్రా	మూత్రా
23 2	తక్షు	చక్షు
31 14	లసంభ	లుసంభ
32 5	ల్పాతక	ల్పాత్మక
19	పానకుడు	పానకుడు
34 18	సోషితు	పోషితు

233/

శ్రీమేధాదక్షణామూర్తిగురవేనమః

శివగీతాసంగ్రహము

—* భక్తియోగము *

శ్లో॥ సకర్మణా మనుష్టా నైర్నదానైస్తప సాపివా ।
కైవల్యం లభతే మర్త్యః కింతుజ్ఞానేన కేవలం ॥

పరమేశ్వర ప్రసాదంబున సంసారామయ భేషజము
కైవల్యప్రదమునగు జ్ఞానోపదేశమును మీకొనర్చెదను. మాన
వుఁడు కర్మల నాచరించియు, దానంబు లొనర్చియు, దపంబు
గావించియు ముక్తి నొందఁజాలఁడు ; కాని, జ్ఞానంబుచేఁ దప్పక
ముక్తిఁజెందునని శౌనకాదులకు సూతమహర్షియిట్లువచించెను.

తొల్లి ద. డకారణ్యవాసియై యున్న శ్రీరామునకు గుప్త
తమము నుపనిషద్రూపకము నగు నీ యోగ శాస్త్రమును బరా
ళ్ళరుఁడగు మహేశ్వరుం డుపదేశించె. దీని నొకప్పుడు దేవ
సేనానియగు కుమారుఁ డాదరమున సనస్కృమారునకును, సమ్య
హర్షి వ్యాసునకును, నా మహామతి నాకునుఁ గమంబున నెఱిగి
గించెను.

ఉపదేశారంభమున గురుడగు పారాశర్యుడు సన్నం
గాంచి "యత్యంత రహస్యమగు నీ శివగీతా శాస్త్రము నెవ్వరి
కేనియు వచింపజనదు. అట్లానర్చువాడె వగుచో దైన శాప
మునకుఁ బాత్రుడవయ్యెదవ"ని వక్కాణింప, "గుహాత్తమా!
ఇందు దైవానీకము శపించునంతటి విషయ మెయ్యది కలద"ని
ప్రశ్నించితిని. అనవుడామహాత్ముడు సూతా! గృహమేధయు
నిత్యాగ్నిహూతుడు నగు ధరామకుఁ డమరులకు కాకుడే
నువుం బొలియుగడును. నైశ్వానరముఖియున బర్హియులు లిట్టి
వారిచే నప్పింప బడిన భక్త్యభిజ్ఞులు సంతసముతో
గ్రహించి తృప్తాత్ము లయ్యెదరు. దేవామోదమున కింత కంటె
నొసర్పదగిన యుత్తమధర్మము లేదు. గాన, శ్లోఽతిష్ఠోమాది
క్రతువుల దేవతల సంతసపరచుట కర్తవ్యము. క్రతుభుగామో
దమే లోక కల్యాణమునకు మూలము. ఇందులకు వ్యతిరేక
ముగ యోగాభ్యాస వశంబునఁ బరిత్యక్తామరపూజలై నిష్కర్తు
లయ్యెదరేని, నిర్జరుల సంవాప్తమనోరథులై కినుక మెయి శపిం
తురు. పాడి మొదలు నన్యలుహాంసఁ దదధిపుడు కష్టముల
కోర్చియున్న నద్దానివెదకి స్వస్థానమును జేర్చ నెట్లు యశ్నిం
చునో, అట్లే యా దేవానీకమును దమ వ్యాపారములకు వ్యతి
రేకుడయిన వాని కనేక విధంబులగు విఘ్నములం బ్రయోగిం
తురు. తత్కారణమున నొక్కనికైనను భగవద్భక్తి జనింపదు.
లభించిన నద్దానియం దవిశ్వాసమును, నట్లుకాదేని నామ మా
త్రముగను బరిణామ మొందునని వచించునంతలో శౌనకాదులు

“మహాత్మా! విబుధులిట్టి మనసమద్యమముల కిట్లు చేయుచుండ నిరతానందస్థానముగు మోక్షసామాజ్య మెట్లు లభింపఁగలదు. తద్విఘ్న తిరస్కారంబులఁ జేయఁజాలు నుచున్న మెద్ది యెసంగలదా?” యనుడు, విజ్ఞానసిద్ధియగు సూతుఁ డిట్లు వచించెను.

కోటిజన్మాన్తితములగు సుకృతివిశేషంబులంగాని మానవునకు శివభక్తి జనింపదు. నరుఁడు శివాత్మామతిఁ గర్మంబుల నిష్ఠాముఁడై యొసర్చినచోఁ బరమేశ్వరానుగ్రహమున కర్హుఁడగును. అట్టి సుహృత్తునకు విబుధులు భీతులై విఘ్నంబు లాచరింపజాలను ఎవనిచిత్తము నిరంతరమాయాది దేవునియందు దృఢమయి యుండునో, యానందనేక మహాపాపంబు లాచరించినను తద్బలం బిచ్చుక యై నశ్చింద్రుఁడగు, శ్వపచుఁ డయ్యును బరిహాసమునఁగాని, మూర్ఖుఁడై యున్న శివభక్తి కలనాఁడగుచోఁ దక్షణముననే యనంతపాపములన్నిటి నీముక్తుఁడగుచున్నాడు. సన్వితో ముఖియగు శివభక్తి, భక్తకోర్కెకముంబోలి యుండగాఁ దత్ప్రసాదా నర్హుఁడగు వానికంటె మూఢుఁడు గలఁడా? శివద్రోహమైనను, శివభక్తియైనను నియమముగా నొనర్చి మానవునకు బ్రీతిమెఱు శివుఁడు శద్ధకై పల్యమునం బ్రసాదింపుచున్నాఁడు. నియమముతో బిల్వదళ మొక్కటి సమర్పించినను, సందుల కశక్తుఁడగు వాఁడు ప్రదక్షిణ నమస్కారంబు లొనర్చినను, గాదేని తద్దివ్య మంగళనామ మొకప్పుడేని దలఁచినను, బరమేశ్వరుఁడు తృప్తిం జెందును. చందనాదుల సంతసించు పరిశివునిబూజించు తేరికిఁగవ్వము. పూర్వజన్మాన్తితములగు మహా

పాపోపపాపంబులకతన, మానవుఁడు శివభక్తికి దూరుఁడగును. యోగీశ్వరేశ్వరుఁడగు పరమాత్ముని సేవింపుటకు దేశకాల పాతాళు లపిచారణీయములు. ఎవ్వఁడేనియు నాపుణ్యపురుషు నారాధించినఁ దత్సాయుజ్యాధికార యగును. సర్వేశ్వరుని స్వల్పాంశసంభూతుఁడగు నెవ్వఁడేని, నేపభూడనని గర్వించునో యాతఁడా యనఁతుని కోపానలమున మిడుత చందమున నశి యించును. ఏ ప్రతానుస్థానముచే ధగ్ధార్థ కానుమోక్షంబులు సులభంబులో, తద్వ్రీతంబు నుపదేశించు చున్నాను. విరజా దీక్షగైకొని, మేన భూతినలఁది రుదాక్షులధరించి వేదసారంబు లనఁదగు శివసహస్ర నామంబుల జపింపుఁడు. ఇద్దాన బుచ్చువ తుల్యంబులగు మర్త్యదేహంబుల న్నీడి దేవత్వము నందగలను. పరమేశ్వరుఁడు వాత్సల్యమున మీకుఁగైవల్యం బొసఁగగలడు.

—* వై రాగ్య యోగము *—

దండకాటవిని శ్రీరామచంద్రుఁడు వ్రాణేశ్వరియగు జన కాత్మజను లోకవిద్రావణుఁడగు రావణుఁడపహరింపఁ దద్వియోగానల దండహ్యమాన మానసుఁడై ప్రాణంబులవీడి సంకల్పించెను. తద్విధి నుసి యగస్త్యభగవానుఁడు శ్రీరామున కిట్లుపదేశించెను. సరేందనందనా! నీవేల యార్తిఁ జెందెదవు. సంసార మసారభూతము. పాంచభౌతిక వికారం బీదేహంబు. జడుఁడిద్దాని గ్రహింప జాలఁడు. విచారింపుము. భార్యయెవనిది? సచ్చిదానందస్వరూపుఁడగు పరమాత్ముకు జనన మరణములును

సుఖదుఃఖములును లేవు మలపిండశ్చక్రమగు నీ దేహమునఁ బ్రాణంబు లెంతదనుకయుండునో, సంబాధ బాంధవ్యంబు లంత దనుక నుండును. జీవగహితమగు శరీర మే స్వగాతాది జంతు సంచయమునకో యాహారముగా, బరిణామ మొందుటలేదా? యదనమాయాషగ్నుడగు నెవ్వడేని తన ప్రియుగాలిని మూఁ ఘుఁడై చచ్చదానన యనియు, నత్తుంగస్తసి యనియు, గోకిలా లాఘయనియు వికేమేమిగనో దలపోయుచుండును. నీ విష్ణు యనిని నీ ప్రాణంబులకంటె మిన్నగఁ దలపోయు చుంటివో, దానిని ప్రేమింపఁదగని చక్రమాత్రముగ నూహింపుము. పాంచ భూతక శరీరమునకుఁ గాఢణము పంచభూతములు. పరమాత్మ సర్వంతర్యామియైయుండఁ, బత్నీవిచారిమునకు నీకిక వా న్నెక్క డిది? అంపిళను సహూదరులు కారా? గృహములు దగ్ధంబు లైనన నిద్రావృత్తముగు నవకాశంబునకు నాశంబెల్లు గల్గిదో; అట్లు దేహ బులు నశించినను నందుండు పరమాత్మకు వినా శంబులేదు. కొట్టితిని కొట్టఁబడితి నను నిరువురును ద్వర్తకర్మంబు లకుం గర్తలుకారు. కాన నోరాఘవా? ఏల దుఃఖముచే గృశిం చెదవు? ఆత్మజ్ఞానంబుఁ గలిగి సుఖియుండునునవుఁడు, మహా భాగుఁడు రాముఁ డిట్లులసియె.

మహాత్మా! సీతావియోగజన్యంబగు తీవ్రాగ్ని మట్టే హంబును గృశింపఁజేయుచున్నది. ప్రాసబ్ధ మహాభవనీయము కాదా? ఇట్టి పరాభవయతమగు వియోగ దుఃఖమునుండి తప్పించుకొనుట యెట్లన, మహ్మాయగు నగస్త్యుఁ డిట్లుల వచిం

చెన. దాశరథీ! శశ్వరుని మాయావ్యాపారంబు లెవ్వరిని
 నగోచరంబులు. దేనినిభావమున లోకంబెల్ల మోహవిధకాగ
 మున మగ్నమయ్యెడినో; ఆమాయను ప్రకటించున, బరతేశ్వ
 రుని దదధిపతిగను గ్రహించుము. సత్యజ్ఞానానంద రూపుడగు
 నాదేవాధిదేవున ను జీవులన్నియుండలి విస్మయి-గంబులుభాతి
 కర్కవాసనా ధీనలై యుండి సుఖసుఖంబు లనుభవితును.
 శరీరము స్థావరమనియు జంగమమనియు రెండువిధములు తరు
 గుల్మాకులు, స్థావరంబులు. జంగమములు త్రివిధములు.
 అయ్యవి అడజస్వేదము, బుద్ధిజములని తొప్పబడును. జీవులు
 తత్తత్కర్మాననా బుగ స్థావరజంగమాది దేహంబుల నందు
 చుండును. శరీరమై తా సనుభావంబున వర్తించుచుగాని, యది
 యూర్శ్వరమాయగా గురైదుండెను. కామక్రోధలోభమద
 మాత్స్ర్య మోహములనా నీయారును నవషడ్వర్గమనంబును.
 జాగ్రత్స్వప్నావస్థల జీవుండి యరిషడ్వర్గాధీనుడై యుండును.
 కామాదులకూటమి సుషుప్త్యవస్థయందు సంభవింపమి శివైశ్వ
 మొందును. మామూలగుడుగు నాతడే సుఖదుఃఖములకు
 లోనగును. శోక్తియందు రజితములైన శివునియందు జగము
 మాయచే గల్గును. జ్ఞానంబునంజూడ దుఃఖభాగియగువా
 డొకడు కలఁడా?

—* విరాజాదీక్షాలక్షణయోగము *

దాశరథీ! రావణుడు మాయాకౌశలమున జనకాత్మ
 జను మరణగామాదుగు స్రదేశమున నుంచి యుండఁగా నా సీత

నీకెట్లు లభింపఁగలదు? ఎవ్వని గృహద్వాః మున దేవానీకము
వానరిములభాతి నిత్యము బాధితులగుచుండురో; దేవాంగనా స్ర
ము దయ మెవ్వనికి వంజామరములవీచు పరిచారికా గణముయి
యుండునో, ఎవ్వనికి నిందజడాది పుమారులును, ధీరులగు
కుంభకణ్ఠా ద్యసంజాలుగు నొనెనో; సురిల క జేయుచును,
ది శ్రీశ్రువేదియు నగునట్టి రావణుని జయించుట దుర్ఘటముగు
కార్యమా. అతని వీను లంక, నాదనరి సకలసౌఖ్యముల కాక
రమై బ్రహ్మభేద్యములు యుండునను నాలో రాముఁడెట్లనియె

అగ్రా! త్వలి ముడనై ప్రాణాధికముగా నెంచు జాయూ
రిత్తి ముగోల్పోయి నేలకీకియిండి ప్రయాజనమేమి? కామా
దులు నన్న బాధింపుచున్నవి. మిన్నగాఁ దుర్మదాంఘుడగు
శత్రువును జయించగల నుపాయము దయాంఘుడనై యెనుగ
హింపునునియె. ఏనుహసీయచరిత్రుని సంపూర్ణానగ్రహమున
దుర్ఘటములగు సమస్తకర్మములు సాధకునకు సునాయాస
ముగాఁ బ్రాప్తములయ్యెడినో యామహాత్ముఁ బరివేశు శర
ణమునందుము.

అత్యంత పావనముగు విరజాదీక్షను నీచేజేయించెనను.
అద్దానిమహాత్వమునఁ దేజోమూర్తివై శత్రుసంహార సమర్థుం
డవు కాఁగలవు. అగస్త్యుఁడిటుల వచించుటయు శ్రీరాముఁడా
మహాత్మునకుఁ బ్రణమిల్లి దేవా! కృతార్థుడనైతిని దయతోఁ
తెద్యతము నుపదేశించి నన్ను జరితార్థుఁజేయుఁడు. అనవు
డగస్త్యుఁ డిట్లుపదేశించెను. రామచంద్రా! శుక్లక్షత్రుండలి

యష్టమి యేకాదశి చతుర్దశీతీర్థులయః దేవతానామైవ సంగాని
యాద్దాశీ శతత్రయశ్చైతేదు వాసరమునఁగాని. యీ వ్రాగము
నారంభింప వలయును. తొలుదొల్ల సర్వాశ్మముఁడును, బా
త్పరుఁడు నగు శివు సభిసంగన మొనర్చి భూతసంచక నిమిష
సము గలవాఁడై హన్యవాహనం బూజించి ద్వావళాంసితుఁ
డయి పాశుపతిమగు నీవలం బనస్తిగపవలయును.

పాతకకాలమున నిట్లు శ చియై సంగీంచుకొని యుప
వాసంబొనర్చి శుభపసన యజ్ఞోపవీతంబు యుగ్గింబూ
జించి విరజామృతంబులఁ గ్రాణాద్యాశుశుల సిడి సమిధాఙ్గ
చరుభ్రలచే పెఱాముఁబుఁడేసి “యాతేఅగ్నే”తి మంత్రమున
నగ్నిని దశమూ దారోపించుకొని, “భస్మానాయాగ్ని” యను
మనవుచే భస్మమును గ్రహించి యొడలినతయుఁ దాకి యా
భస్మమును తేప మొనర్చుకొనినచో మహాపాపంబులనుండి
పిముక్తుఁడగు. భస్మబగ్నివీర్యంబు. ఎవ్వఁడద్దాని సర్వాంగ
లేకన యునది మకొననో, యీతందు త్రాగిన పూజ్యుఁడై పర
మేశ్వరు పూజ్యస్తానము నొందనని శివసహస్రనామముల నుప
దేశించి వేదస్తానము లనందగు వీనిని నితలు పఠి పుము.
పరమేశ్వరుఁడు ప్రసన్నుఁడై పాశుపతాస్త్రము సమగ్ర
హింపగలఁడు. ఇష్టాహస్తిఁజెంది నుఖంబుండెద విని వచించెను.

—* శివ ప్రాదుర్భావ యోగము *—

శ్రీరామున కిగస్తుఁ డిటుల నుపదేశించి, నిజాశ్రమము
నకుం బనియెను. గోదావరీప్రాంతస్థ రామగోయదా మహా

మతి శివలింగప్రతిష్ఠ నొనర్చి విరజాదీక్షనూని భస్మస్నాతుడై
 రుద్రాక్షశతంబుల ధరియించి పోడశోపచార పూజల నమ్మహా
 దేవుఁ బూజించి, ప్రథమమాసంబున ఫలాహారియు, ద్వితీయ
 మాసంబునఁ బర్ణభోజనుఁడును, దృతీయమాసంబున జలపాన
 ప్రతుఁడును, జతుర్థమాసంబున నిరాహారియునై శాశ్వతుఁడును
 నిగంజనుఁడును, స్వస్థకాశుఁడును, జంద్రశీతలుఁడును, వ్యాఘ్ర
 చర్మాంబునుఁడును సర్వాభరణ భూషితుఁడునగు పరమేశ్వ
 రుని శివసహస్రనామంబుల నహర్నిశంబులు సమాహిత
 చిత్తుడై ధ్యానించె.

అత బ్రహ్మకాల మేఖనినదముభంగి భీకరధ్వాన
 ముతోఁ బ్రచురాసురసంహార కాలంబునఁ బ్రభవించిన రుద్రాగ్నిం
 బోలె నొక్కమహాతేజము శ్రీరాము నెట్టయెదుటఁ గన్పడు
 టయు, నది దాంవమాయగాఁదలచి రామచంద్రుఁ డత్యంత
 క్షపితుడై వారుణ, మోహన, సారాది దివ్యాస్త్రంబు లభిషం
 తించి వైచియు, విష్ణుచక్ర, కాలచక్ర, మహాచక్రాది తీక్షణ
 స్త్రములఁ బ్రయోగించియు, నామహాతేజము నందు లీలములొట
 విగతప్రయత్నుడై నిర్విణ్ణుడై చింతించి తనచేతినుండి విల్లు
 నేలఁబడటయు, నస్త్రంబులు భస్మమాత్రంబులగుటయుఁ జూచి
 వినయసంభ్రమములతో శివసహస్రనామంబుల భక్తియొక్తుడై
 జపించెను. లక్ష్మణుఁడు భయముచే మూర్ఛితుడయ్యె
 రామఁడు నిమిలితుడై యొకక్షణకాలములో కనులఁదెరచి
 చంద్రశీతలమగు నొక్క మహాతేజముగనుఁగొని మరలఁగను

మూసీ కనుదెరచునంతలో, క్షీరంబుద్రచ్చినంగల్లు నవనీలం
 బునుంబోలె, వెలుంగుచు, స్వర్ణపుచ్చయు మరకతశృంగయు
 నపూర్వశోభాయుతంబునగు నొక్క వృషభంబును నద్దాని
 యందు స్ఫటికసంకాశ దేహుఁడును, వ్యాఘ్రచర్మోత్తరీయుం
 డును, నాగయజ్ఞోపవీతియు, జటాధరుఁడును, దశభుజుండును,
 నవయావనశోభితుఁడును సచ్చిదానంద స్వరూపుఁడును నగు
 మహేశుని, నాపరాత్పరునివెంట లక్ష్మీయుతుఁడగు శ్రీగుహా
 విష్ణువుని హంసవాహనాగూఢుడగు పరమేష్ఠిని జూచునహితు
 లైన దిక్పాలుగు మహాదేవు ధర్మమంతములచే ధ్యానిం
 పుచు నదీకాంతలం గూడియున్న సముద్రుని గైలాస శరీరం
 బులుఁదాల్చి కైవల్యోపనిషదంబులః బంపుచున్న శేషాది
 మహానాగంబులను, సువర్ణనేత్రధారియై యున్న నందీశుని,
 నవాహనంబులగు గణేశకుమారాదులను, బంచాక్షరి బలింపుచున్న
 సిద్ధవిద్యాధరాదులను, దేవాధీశు పురోభాగంబున నాట్యంబు
 చేయుచున్న భృంగిడిటిని, బ్రహ్మధగణంబులను, దివ్యగీతంబులఁ
 బాడు కిన్నరగణంబును, సనత్కుమారాది మహర్షులను, నప్ప
 రోగణంబును, మహేశుని కర్ణకుండలములై గానకళానైపుణ్య
 మున నమ్మహాదేవుఁ బ్రీతుంజేయు కపాలశంబులను బన్నగము
 లను గాంచి, మహాభాగుఁడగు నామహారాజు ధన్యుండ నైతి
 నని తలఁచి ప్రణవసహితములగు శివసహస్ర నామముల వం
 దన శతయతముగ నమ్మహాత్ముని నుతింపుచుండెను.

—* అస్త్రప్రాప్తి యోగము *—

పదంపడి శ్రీరామునకు భగవంతుడగు శంకరుడు ప్రసన్నుడై “ఎత్సా! నీ ప్రవర్తనము నాకెంతయు నానందమునకుఁ గారణమాయె న”ని దరహాసితవదనుడై విల్లును, సత్తయమగు సంబుల పొదియు నొసంగి, “రామచంద్రా! ఇయ్యది రౌద్రాస్త్రము. ఈ యస్త్రము సామాన్య సంగరమునఁ బ్రయోగింపఁ జనదు. ఈ మహాస్త్ర ప్రయోగమున కపసంహారముఁ జేయంగలవాఁడొక్కఁడును నీ జగమునలేడు. సాధకునకు స్వప్రాణ నాశనహేతువు సంప్రాప్తమగును. నీ మహాస్త్రముం బ్రయోగింపవలయును. సామాన్యసంగరమున దీనిం బ్రయోగించినచో లోకంబులు సయితము దగ్ధంబులగునని వచించి, దిక్పాలురఁ బిలచి, సుశులారా! లోక కళ్యాణమునకై నీతనికి మీ మీ యస్త్రంబుల నొసఁగు డనుఁడు, లక్ష్మీశుఁడునుఁ బరమేష్ఠియు దిక్పాలురును సూర్య చంద్రులును విశ్వ దేవతలును దను తమ నారాయణాస్త్ర బహ్మస్త్రోద్రాస్త్రాద్యస్త్రంబుల నొసంగిరి. అంత నాతఁడపారానందమున నందఱకు ననుఁడై పరమేశ్వరునితో “మహాత్మా! నరుల కశక్యమైనదియు, దేవదానవాసాధ్యమును నగు లంక నే నెట్లు చేరుదును. లక్ష్మణద్వితీయుఁడనై నిరతాగ్ని హోతులును మహాతేజులునునగు నారావణాది రక్షోగణము నెలులజయింతు ననవుడు, భగవంతుడగు పరశివుడు దాశరథీ! దుష్టదానవ నాశనమునకై నీ వేమాత్రమును జింతింపవలదు. దుర్మార్గుడగు రావణునకుఁ జేటుమూడి

యేయన్నది. తక్కువల దానవులును జేయరాని కర్మంబుల నాచరించి సిరికిని నాయుర్భాగ్యమునకుఁ గూడ దూకులగు చున్నారు. పరదారాశహరిణు , రావణు ననాయాసముగ జయింపఁ గలవు. సకల ధర్మాధర్మవేదియు నాశనము సమీపించుటకుఁ బూర్వము వినవీత కర్మాధీనుఁడగును. రావణుఁడు దేవబ్రాహ్మణ రాజపాతకుఁడౌట కతన నాతని నాశన మాతని యెట్టయెదుట నిలచియున్నది. కిష్కింధా నగరమున దేవాంశ సంభూతులగు వానరు లనేకులు, బలపరాక్రమో పేతులును సముద్రమును బంధింపఁగలవారును గలరు. దైవయోగంబునఁ జేసి నీకు వారలందఱు సహాయులయ్యెదరు. తత్సహాయమున రావణుని సబంధుమిత్రుమూర భృత్యగణంబులతో నశింపఁజేసి నీ నెయ్యోపు టాటుంగొని మోదంబు నందెదవు. అల్పాస్త్ర ప్రయోగంబున జయము పొలభ్యమగుచుండ మహాస్త్రప్రయోగ మనవసరము. అస్త్రరహితుని, సంగరమునఁ బొగువానిని వీడఁ దగును. అట్టివానిపై నీయస్త్రములఁ బ్రయోగించినచోఁ దప్పక నీకు ముప్పు వాటిల్లును. రామా! దృశ్యమానప్రపంచమంతయు నాచేఁ గల్పింపఁ బడినది. నేనే రక్షింతును. నేనే నాశనము సైత మొనర్తును. నేను మృత్యువునకు మృత్యువును. నేనే జయింతును. నిమిత్త మాత్రముగ నీవుండి కీర్తిం బడయుచుని వచించెను.

—* విభూతియోగము *—

మహాదేవా ! నీవలనఁ బంచభూతంబులెల్లు జన్యంబులయ్యె దయతో వచింపవేడెదనని శ్రీరాముఁ డడుగఁ బరమేశ్వరుఁ డిటుల వచించెను.

అత్యంత క్రూరముగు సంసారము నెద్దానిచే ననాయాసముగఁ దరింప సాధ్యంబయ్యెడినో, దానినడిగి నాకెంతయో సంతసము గూర్చితీవి. భూతపంచకమున, జతుర్ద్విశ భువనంబులున, సముద్రంబులును, మహిధములును, దేవదానవులును, స్థావరజంగమాదులును, గంధర్వాదులును, దృశ్యంబులగు నీసర్వమున మదైశ్వర్యములు.

మనొకప్పుడు పరిమేష్టియు, లక్ష్మీశుఁడును, మదాకారదర్శనోత్సుకులైనన్నఁ గూర్చి తపంబొనర్చుటయు నేవారి జ్ఞానధనం బపహరింపఁ బురస్థితుఁడనగు నన్నఁగాంచి “నీవెవ్వర”ని ప్రశ్నించిరి. నేవారలకిట్లంటిని. పురాతనుఁడును, నద్వితీయుండును, నిత్యానిత్యుఁడును, నిష్పాపుఁడును, బాహ్మణస్సతియు శాంతుఁడును, సురేశ్వరాదులును, నాహుత్యనాహుత్యులును, క్షరాక్షరమంత్రములును, గ్రహాదులును, సంద్రియములును, సహంకారాదికమును, భూతభవిష్యద్వర్తమానములును, గాలమృత్యుమృత్యువులును, నమృతరూపమును నన్నఁగాగురైరుఁగుఁడు. ప్రథమంబున నోంకారరూపంబునను మధ్యమంబున భూర్భువాదిరూపంబునను సంతంబున విశ్వరూపంబునను నేనేయుందును. అగ్రాహ్యునిగను నుత్తమోత్తమునిగను లోకహేతునిగను సహార్తుగను

నుండుపదార్థమేను. నేసూక్ష్మరూపుడ. ప్రాణపదంబునందే
 సదా వసించెద. మఱియు నోంకారవాచ్యుడ. భక్తవరుల
 ఫలాఫలముల కేనే కర్తనగుట, శాశ్వతుడననియు, మాంస
 పిండమెటుల సర్వశరీరమునందు వ్యాపించి యుండునో, అట్లేను
 సర్వంబున నిండియుండుట సర్వవ్యాపిననియు జీవులను గర్భాది
 సరకంబులనుండి యుద్ధరింతును; గానఁ దారకుడ ననియు
 నాయాద్యంతములమీర లెప్పరెరుఁగమిచే ననంతుడననియు,
 జతుర్విధ దేహములయందు సూక్ష్ముడనై యుండునీతన
 సూక్ష్మండననియు, సత్వరజస్తమోరూపంబుల సృష్టిస్థితిలయం
 బులకు గాగఁడుడనగుట నీశ్వరుడననియుఁ ద్రిమూర్త్యాత్ముడ
 నై సర్వమును సంహరించెదఁగాన రుద్రుండననియు, జగమును
 సర్వాంతర్యామి నై యెఱిగి లోకమున కెరుగఁదగిన వస్తువుగ
 నుండుట జగచ్ఛక్తువుననియు, జరాచరములకు సర్వ కళలకును
 నాధుడ నగుట నీశానుండననియు, నాత్మజ్ఞాన యోగముచే
 మహాత్ములయం దత్యంతమహిమచే సర్వభావంబుల సృజించుటఁ
 జేసి మహాదేవుడ ననియు, విదిశలును, నుద్భవుడను, నుద్భ
 వింపువాడను, సర్వతోముఖుడను నగుట నసమానుడనునై
 వర్ణింపఁబడుదు. జ్యోతి రూపుడనగు నన్న విశ్వేదేవునిగను,
 ముఖ్యునిగను, దలంచువారలకు శాంతిచేకూరును. సర్వకారణ
 భూతుడనై భూతపంచ కాత్మక మగు జగంబు నిర్మింతును.
 ఇద్దాని గుర్తెరుఁగుట దుర్లభము. నన్నెరుఁగువాని కే విషయ
 మందును భయములేదు. దృశ్యమానంబగు నీ సర్వపదార్థము

లును మద్విభూతులు. నే నణువున కణువును, మహాత్ముల కెల్ల
మహాత్మునై యుండెద. పాణిపాదశోత్రనేత్రంబులు లేక నత్యంత
శక్తుడనై యుందును. శివస్వరూపుడనగు నాకు జన్మనాశనము
లును బాపపుణ్యములును లేవు. నే గుహశయ్యుడ నిష్కళం
కుడ, నద్వితీయుడ. పశుశుద్ధమైన నా యాత్మ స్వరూపముఁ
దెలియువారలు శుద్ధకైవల్య మొందెదరు.

—* విశ్వరూప సందర్శన మోగము. *—

దేవాధీశ! పరిమాణార్హంబగు యుష్మచ్ఛరీరమున
భూతసంచయమెట్లు ప్రభవించుచున్నది. యధాధికారులగు
బ్రహ్మాదులును, జతుర్దశభువనంబులును నీ పెట్లయితివి. మహాత్మా!
యీవిషయము నాకెఱిగించి ధన్యజేయుమని శ్రీరాముఁ
డడుగ, గుహాదేవుడు, గుణనిధి! అత్యంతస్వల్పమగు వటబీజ
మునుండి మహావృక్షమెటులఁ బరిణామమొందునో, నట్లే సకల
భూతములును మత్తేజమునుండి వెలువడుచున్నవి. లవణపిండ
ముదకలగ్నమై రూపరహితమై పాకవిధిఁ దిరిగి రూపమందు
నటుల, సకలంబు నావలన నుత్పన్నంబై నాయుండె లీనంబగు
చుండును. చరాచర మయమగు నీ సకలంబును నా యందుఁ
జూడగలవు. నీకు దివ్యదృష్టి నొసంగెదను. నిర్భయుడనై
నా తేజంబు దర్శింపుమనుచు దివ్యదృష్టి నొసఁగి యనేకకోటి
విద్యుత్ప్రభామిళితమును, భీకరమును, నగు తనతేజోదర్శనమొసఁ
గుటయు, రాముడద్దానిఁగాంచి భయచకితుఁడై దండప్రణా
మంబులాచరించి యందగణమాతములైన బ్రహ్మాండములను

శ్రీ శివగీతాసంగ్రహము. ౧౫

బర్హతభూత సముద్రనాగారణ్యములను, సురాసురలను, దళా
 పతారములను, ద్రౌపదిరాసురాది యుద్ధంబులును, భూతభవిష్య
 ద్వర్తమాన కృత్యంబులనుం గాంచి, వేద సూక్తుల నామహా
 తేజము సిట్లనినుతియొనర్చెను. ఆర్తత్రాణపరాయణా ! విశ్వేశీ
 విశ్వవంద్యా ! గంగాధరా ! సంసార భయార్తుడనగు నన్ను
 రక్షింపుము. బ్రహ్మాదులును, సుర గణంబులును, యక్ష రక్షో
 గణంబును, నదీనద సముద్రంబులును, సర్వంబును నీవదనకుహ
 రంబున ద్యోతకము లగుచున్నవి. యుష్మత్కల్పితమై నీయందే
 దృశ్యమగు నీ ప్రపంచమును జడుడు రజ్జు సర్పభాంతి నొంది
 కనుచున్నాడు. నీకంటెభిన్న మితర మదృశ్యమగు హేతు
 వుచే నిష్టాపూర్వ్యాది కష్టలకు నీవేఫలకర్తవగుదువు. నీవు స్వా
 వ్యాపకుడవు. అకాశమునకుబోలె నీకు నాశనమేలేదు. ఒక
 సూర్యుడు జలఘటంబులం దొక్కొక్కడై దోచు కరణి నీవు
 జనాంతఃకరణంబులఁ గోచెదవు. ఈ జగద్వ్యవహారములకు నీ
 కేమియుఁ బ్రయత్నములేదు. అనాది సంచితములగు దేహము
 లదృష్టాన సారముగఁ గలుగును. నశించును. సచ్చితానందసాగ
 రంబున హంసరూపివై కాలాంతకుడవై సర్వపాప సంహారివై
 వెలుంగు నీమూర్తికి నమస్కారము. దేవతా సార్వభౌమా !
 నీ యూ విశ్వరూపం బుపసంహరించుకొనుము. నీ దయ కలిమి
 జగదాత్మస్వరూపుడవని దెలిసికొంటి ననవుడమ్మహాతేజము
 నుండి పరమేశ్వరుడు శ్రీరాము నెట్లయెదుట వ్యాఘ్ర చర్కాం
 బరుఁడును, గపాలమాలికాధారియుఁ బంచముఖుండును ఘణికంక

ఋషుడును నాగయజ్ఞోపవీతియు మృగహస్తుఁడును, జంతు
రుఁడునైగన్నట్టి శ్రీరామా నీవేది ప్రశ్నించెదవో ధాని ప్రశ్నించి
విగత సంశయఁడవు గమ్మని యానతిచ్చెను.

—* గ ర్భో త్ప త్యా ది క థ న యో

శ్రీరాముఁడెట్లు ప్రశ్నించెను. మహాదేవా! పంచభూతా
త్మకమగు దేహముయొక్క యుదయాద్యవస్థలను దయామయుఁ
డవై నా కెఱింగింపుము. శంకరుఁడిటుల వచించెను. రామ
చంద్రా! భూతపంచకమువలన శరీరంబుగల్గును. అందు ప్రధా
నము భూమి. భూమికంటె నితరము లగు జలాదు లద్దానికి
నహాయమై యుండును. ఈ దేహంబులు జరాయుజ, అండజ,
స్వేదజ, ఉద్భిదములని నాలుగు విధములు. జరాయుజంబు
మాతాపితృశుక్లశోణితసంయోగ జన్యంబగు. శుక్లాధిక్యమునఁ
బురుషుఁడును శోణితాతిశయముచే స్త్రీయును శుక్ల శోణిత
సమత్వసంయోగమున నవ్రంసకుఁడును నగును. స్త్రీ ఋతున్నాత
యగు దినము ప్రారంభించి పదునాఱుదినముల పఱకు నైన
కాలము ఋతుకాలముగ నిర్దేశింపఁ బడినది. నిందలి సరిదినం
బులయందలి నిలచిన గర్భమునఁ బురుషుఁడును, బేసిదినంబున
స్త్రీయును జనించును. పదియారవ దినంబున శుక్ల శోణిత
సంయోగావస్థ తటస్థించినచో దద్గర్భజన్యఁడగు నాతడు సర్వ
కళాకలితుఁడై మహారాజ పదమున కద్యక్షుఁడగును. ఎవ్వఁడు
ఋతుకాలము సత్క్రమించి భోగింపకుండునో యాతఁడు బ్రహ్మ

చారినాఁ బరగు ♦ జరాయుకోశంబున నిలచిన శుక్ల శోణిత సంయోగమున గర్భమగును. కావుననే దానినుండి యుద్భవించిన వానిని జరాయుజములని చెప్పట సంభవించు చున్నది. షట్కాయు లండజములు. మశకాదులు స్వేతజములు. తరుగుల్మ లతాదులు ద్విజములు. సురర్షులు చిత్తసంజాతజులు. జన్యకర్మ వశంబున యోనిగతమగు శుక్లము రజస్సున క్తమై ప్రధమ మాసంబునఁ ద్రవరూపంబుగనుండి ద్వితీయమాసంబున పెళి కోశాకృతింజెంది కఠినమై పిండాకృతిందాల్చి మూడవమాసంబున నవయవములు గలదియై నాల్గవ మాసంబున జీవాశ్రయ మగు లింగదేహముగఁ బరిణామ మొందును.

ఈమాసముననే తల్లికి గర్భసంచలనము సంభవించును. పురుషశిశువు కుడిప్రక్కయందును స్త్రీ శిశువు యెడమప్రక్కయందును నపుంసక శిశువు గర్భమధ్యంబుననుండి చలింపుచుందురు. జన్మానంతర జన్యములగు దంతాదులుతప్ప సర్వాంగములీ నాలవమాసముననే తత్పిండమునకుఁ జేకూరును. గర్భస్థమగు పిండమునకుఁ గలుగబోవు చిత్తము మాతృచిత్తము నుండియే యేర్పడుకతనఁ తద్గర్భాభివృద్ధికై మాతృమనోరథంబులఁ దీర్పవలయును. తత్తాంతా కామంబులఁ దీర్పకున్నచో భవిష్యత్సంతానముల కా కోరికలకుం దగినట్టుల నంగ లోపాదికము ప్రాప్తమగును. అంత నైదవమాసంబున జ్ఞానంబును రక్తమాంసములును నారవ మాసంబున నుపాంగముల విలసన.

♦ అనగా గర్భాదానమగు నొక తోలుతిత్తి.

మును గల్గి నేడవమాసంబున బలవర్ణాదుల నంగపూర్ణత జేసి
పాదాచ్ఛాదితములగు కరంబుల శ్రోత్రంబులు మూయం బడి
గర్భసంవాసనమునను ద్విగ్నుడను ప్రాప్తిజ్ఞానియునై “అసహ్య
కరమగు నివాసమందుంటివి. జరరానల సంతప్తములై పిత్రాది
రసకణములు పేశీకోశస్థుడనగు నన్ను దపింపజేయు చున్నవి.
మాతృశల్యబాధితుడనగు నన్ను దరస్థమగు క్రిములు బాధింపు
చున్నవి. ఈ యసహ్య ప్రదేశమున నెద్దాని నే ననుభవింపు
చుంటినో, అయ్యది కుంభిపాకనరకంబుకంటె మిన్నయని చెప్ప
వచ్చును. గర్భస్థుడనగు నాకిందలి రక్తవికారమగు పదార్థ
మనుభవనీయమైనది, అని జింతింపుచు, బూర్వ ప్రాప్తములగు
దుఖములం దలంచి సశోకఁడై మోక్షమార్గంబు జింతింపును.

గర్భస్థశిశు వెనిమిదవమాసంబున జాతుడయ్యేనని,
ఓజస్త్యక్తుడై బ్రతుకజాలడు. నవమ మాసము ప్రసవమాస
మయినను, గొంతకాల మటుల జరుగక తననంతర మాసం
బుల దొకటి రెంట ప్రసవమగుటయుం గలుగును. మాతృశో
ణిత వాహకమగు నాడి, నాశ్రయించి నాభిస్థమగు
నాహారవాహికయగు నాడిచే గర్భస్థ శిశువు పోషింపఁ
బడుచున్నది. అస్థియంత్రాలవాలమగు యోనియందు బీడి
తుడై సర్వాంగ ప్లావితరక్తాద్యసహ్య దేహుడై యాక్రందన
మొనర్చుచు సరోముఖయై యోనియంత్రమునుండి బయల్పడ
లిన జీవి, కదలజాలక మాంసపిండమువలె నుండుటచే,
మూత్రాదులచే రక్షింపబడుచు మలమూత్రములంబడి యస

హ్యకరమగు బాల్యావస్థయందుండును. ఎంతవరకు సుషుమ్న నాడియనంబడు బ్రహ్మనాడి శ్లేష్మవిహితమైయుండునో అంత దనుక మాట్లాడ నశక్తుడగును. ఇందువలననే గర్భస్థశిశువు రోదనము చేయఁజాలఁడు. అంతఁ గ్రమంబున యశావనము నంది శృంగార క్రియాజాతంబుల గర్వియై దుర్గంధయుతమున స్థిమాంసచర్మ మయమగు శ్రీయోనియం దనురక్తుడయి మారబాణ సంత పుడయ్యెడిని. అంతనత్యంత కష్టమున కాల వాలనుగు వార్ధక్యమునొంది శ్లేష్మాదులచే దంతంబులూడ, వ్యాధులు పీల్చిపిప్పిఁజేయ, మలమూత్రంబుల శక్తిలేక పొద్దుచు వృత్యుదేవతాతీక్షణ దంష్ట్రాళింజిక్కి యైహికసంపత్తిఁజూచి చింతింపుచు బహువిధ కష్టంబులకుఁ భాజనుఁడై యమభటుల యనుపత్రాడుల చేతను, బంధుజనుల ప్రేమరజ్జువులను లాగఁ బడుచు, “నా కేదిదారి? నన్నెవరు రక్షింతు?” రని యోచ్చుచు బ్రాణములఁ గృజించి భటాళిక్రూరకర్మంబులకుఁ దాళలేక దుఃఖియై యమసాన్నిధ్యంబుఁజేరి తత్కష్టంబు లనుభవించును.

ఏశరీరము చందనాదుల నిత్యభోగంబుమెయి పర్తిం పునో, అయ్యది త్యక్తప్రాణమై యగ్నింబడి భస్మంబుగనో, గోమాయఃగంబున కాహారముగనో, పరిణామమొంది మరల నెన్నఁడును గన్పింపదు. మాయాకల్పితమగు నీజగంబునందలి మాతృ పితాదులు తనవారని సంతసించి తలంచుపెల్లకల్ల, విహంగములు సాయంతనమున కొకవృక్షముంజేరి యుదయం బున నెక్కడెక్కడికో చనుచుండునటుల విజ్ఞాతులును నజ్ఞాతుఁ

లును స్వస్వకర్మబుధరీత్యా వదలిపోవుదురు. ప్రాణంబు కలంత
దనన సంబధము. అయ్యదియు మాయాకల్పితమే. ఇట్టిజన్మ
మరణగదంబునకు నాకంటె దరింపజేయగల మహాపథ
మింకొకటిలేదు.

—* శరీరనిరూపణయోగము. *

ఈస్వర్గంబున కాధారుడన, సహాగ్మానస గోచరు
డన, సనాద్యవిద్యాసమేతుడను నగు నాయుండలి మహాశక్తి
సర్వరజస్తమోగుణాత్మకమయి తివిధముగ విభజింపబడినది.
అందు సత్త్వము జ్ఞానప్రాధాన్యమై శ్వేతంబయ్యె. దుఃఖాస్పద
మగు రజోగుణ మిరుణమై చంచలమై యుండు. తమము జడ
రూపమయి సుఖాద్యదాసీనతం దసరి కృష్ణవర్ణంబై యుండు.
మాయామాత్రమున, త్రిగుణ స్వరూపమునగు నాశక్తి,
మత్స్యంయోగము ననభిష్టానరూపంబైన నాయందు రజ్జువున
స్పృంబుభాంతి విశ్వస్వరూపమగుట నొందుచున్నది. ఏపంచ
భూతములవలన నీసర్వము ప్రారంభింపబడెనో, ఆయాకాళాది
భూతములు నామాయవలననే జనించినవి. పంచభూతాత్మిక
స్వరూపమే యీ పంచభౌతిక దేహంబు. మాతృపితృభుక్తం
బులగు సదార్థములనుండి యారుకోశంబులుగల యీదేహ
మేర్పడుచున్నది. అందుమూడు కోశంబులును, నాడులును,
అస్థులును, మెదడును, దండ్రువలనను, దల్లివలన మూడు
కోశంబులును, రక్తము, వప, చర్మము, మాంసము, యక్ష్మత్

హృదయము, గుదము, నాభిము, పుటిము, దండవలన మీసములు కోమములు గోళ్ళు యింద్రియములును జనించెడి.

రజోగుణమునుండి స్థూలత్వము, వర్ణము, అభివృద్ధి, బలము, ఉత్సాహముచు స్వకర్మము ననుసరించి ఆముష్యము, సుఖము, దుఃఖము, భోగము, ఇత్యాదులు ప్రాప్తంబగును. శ్రేష్ఠణాది జ్ఞానేంద్రియములకు శబ్దస్పర్శరూపసగ నములు తెన్మాత్రలు. పాదపాణ్యాది కర్మేంద్రియములకు విశ్వసంచన ప్రసారణగమనముల త్యాగేంద్రియ సుఖములనునవి తెన్మాత్రలు. మనము భయాత్మకము మనోబుద్ధి చిత్తాహంకారము లంతఃకరణ చతుష్టయ వాచ్యములు. అంతఃకరణము సత్త్వరజ స్తమములను త్రేగుణంబులందనను. అందలి ఆస్తితా, శుభ, తాధర్మ్యపరత్వాది గుణంబులు సాత్వికములు. కామకోధాదులు రాజసములు. నిద్ర, ప్రమాదాలస్యములు, తామసజస్యములు, “శబ్దము, శ్రోత్రము వక్త్రత, ధైర్యము, బలము,” ఇవి యాకాశసంజాతములు. పంచవాయువులు, స్పర్శము, వృద్ధేంద్రియముదర్శించుటప్రసారణాదులు. వాయులభ్యంబులగు ప్రాణవాయువు నాభినుండి కంఠమువరకు సంచరింపుచు నాసారంధ్రములనుండి హృదయనాభిస్థానములఁ జొచ్చుచు నుచ్చారణోచ్ఛ్వాసశ్వాసములకుఁ గారణమైయుండి, దశవాయువులలోఁ బ్రధానవాయువై యుండును, అపానవాయువు గుదము శిశ్నము, కటి, పిక్కలు, ఉదరము, నాభి, తొడలు, ముంజేతులు వీనియందుండి మూత్రముల విసర్జనాది తత్తత్కార్యం

పడుచున్నది. లీనమగుచున్నది. కర్మేంద్రియము లైదును, జ్ఞానేంద్రియము లైదునూ, సంతాకరణ చతుష్టయమును బ్రాణ పంచకాదులుగలవి లింగశరీరముని చెప్పబడుచున్నది. దర్పణ మాలిన్యముచే ముఖమెటులు సుందరముగాఁ గన్పట్టదో, అట్లే అంతఃకరణమునూ బొందిన గోపముచేత నాత్మగూఢ మాలిన్యము జేరును. అవిద్యాదోషమునఁ గర్మత్వాది ధర్మములు కలవాడై జీవుడు చలించుచుండును. అన్నమయపిండ మగు హృదయమున జీవుడును దన్మధ్యస్థ సనాశపద్మకోశంబు నందలి సూక్ష్మందగు దహానాకాశంబుడు. కదంబకుసుమ కేసరీబులు బోలె హృదయమునుండి శరీరమంతటను వ్యాపించిన 72 వేల నాడులును 101 నాడులు ముఖ్యములు. ముగ్ధుడొజేరు నడులమాడ్కి యవి ప్రతియింద్రియమునకుఁ బడసి నాడులు చొప్పున వ్యాపించి విషయోన్ముఖుంబులై కర్మఫలంబనుభవించుచుండును. అందొకటి శిరస్సు వరకు వ్యాపించి సుఖాన్న యని బిలువబడుచుండును. జీవుఁ డద్దానియొడు చైతన్యరూపుడై ప్రకాశింపుచుండును. ఘటంబు పైట తదంతస్థునిగు నవకాశమును జనుకీతి పరిపూర్ణమగు నాత్మగూఢ చలింపుచుండును. ప్రభాకరునిబోలె పరమాత్మ నగు నేన తటసు ప్రకాశింతును. లింగదేహ సముద్భవంబులగు నాడులు జాగ్రద్బోధోపలబ్ధికై తత్తత్కర్మాను సారముగఁ బ్రవర్తింపుచుండునుగాని, లింగశరీరము . మోక్షప్రాప్తి యగు పరిణామము నశింపదు. ఘటము బ్రద్దలైనను దానియందలి

దేహంబున. మనోధామ లనుభవించి చిరకాలమట వసించి
బ్రహ్మముతోముక్తిజెందును. ఆశ్చర్యజ్ఞానముగలటె యుత్తమ
మయిన దింకొకటిలేదు ఆశ్చర్యజ్ఞానికంటెగూడ యుత్తరార్థము
ముగ నిట్లే యాపదము కల్గును. బ్రహ్మజ్ఞాని కిట్లుచే ట్టిగా
వృద్ధులు గల దశల నందఁడు: ఎవ్వఁడు సంతర్పణచేయునో
ఆతఁడెనభవించు ఫల మక్షయ మైనది. లోకమున మానవ్ర
హ్మక కోటి బ్రాహ్మణ సంతర్పణమున నెట్టి ఫలమునొందునో
ఒక్క జ్ఞాని కన్నమిడువో నాతఁడంత ఫలము నందుచు
న్నాఁడు. జ్ఞానిలో ద్వేషము కల్పించుకొనిన నరాధముఁడు
క్షమామల ననించుచున్నాఁడు. ఉపాసకుఁ డభోగతి నెన్నఁడు
నందఁ జాలఁడు గాన, నీవు నుపాసనను గావించి నిత్యసుఖంబు
సందుము.

—* ఉపాసనావిధి *—

జానకీరమణా! ఉపాసనా విధిని జెప్పుచున్నాను.
ప్రపంచము నా కంటె వ్యతిరిక్తము గాని హేతువుచే సర్వ
క్రియాభోక్తనగు నేనే ఫలము నిచ్చుచుందును. భక్తిచే
నెవ్వరే గీతి నన్నపాసించెదరో వారల కాయా గూపంబు
లందోచి యుక్త ఫలంబుల నొసంగుదు. దురాచారుఁడయ్యు
బల్యాత్మపుష్ట నిష్ఠతో నన్న సేవింపు నాతఁడు సజ్జనుం
డగును. “త్వమేవాహ” మ్మను బుద్ధిచే నెవఁడనన్న నిత్య
మితర చింతలేక సేవింపునో వాఁడు బ్రహ్మ హత్యాది పాప
ములచే బరిత్యక్తుఁడగును. సంపత్, ఆరోపము. సంవర్గము

పడుచున్నది. లీనమగుచున్నది. కర్మేంద్రియము లైదును, జ్ఞానేంద్రియము లైదును, సంతాకరణ చతుష్టయమును బ్రాణ పంచకాదులుగలసి లింగశరీరముని చెప్పబడుచున్నది. దర్శణ మాలిన్యముచే ముఖమెటులు సుందరముగాఁ గన్పట్టవో, అట్లే అంతాకరణమునుఁ బొందిన గోషముచేత నాత్మగూఢ మాలిన్యము జేచును. అవిద్యాగోషమునఁ గర్మత్వాది ధర్మములు కలవాఁడై జీవుఁడు చంచుచుండును. అన్నమయపిండ మగు హృదయమున జీవుఁడు దన్మధ్యస్థ సనాశపద్మకోశంబు నందలి సూక్ష్మంబగు దహానాకాశంబుఁడు. కదంబకుసుమ కేసరీబులు బోలె హృదయమునుండి శరీరమందంతటను వ్యాపించిన 72 వేల నాడులును 101 నాడులు ముఖ్యములు. ముద్రాజేరు నడులమాడ్కి యవి ప్రతియింద్రియమునకుఁ బడసి నాడులు చొప్పున వ్యాపించి విషయోన్మఘంబులై కర్మఫలంబన భవించుచుండును. అందొకటి శిరస్సు వరకు వ్యాపించి సుఖమ్న యని బిలువబడుచుండును. జీవుఁడద్దానియందు చైతన్యగూఢుడై ప్రకాశింపుచుండును. ఘటంబు పైట తదంతస్థమగు నవకాశమును జమరీతి పరిపూర్ణమగు నాత్మగూడ చలింపుచుండును. ప్రభాకరునిబోలె పరమాత్మ నగు నేన తటకు ప్రకాశింతును. లింగదేహ సముద్భవంబులగు నాడులు జ్ఞానద్యోగోపలబ్ధికై తత్తత్కర్మాను సారముగఁ బ్రవర్తింపుచుండునుగాని, లింగశరీరము మోక్షప్రాప్తి యగు పరిణామము నశింపదు. ఘటము బ్రద్దలైనను దానియందలి

యాకాశముండుభంగి దేహము నశించినను నాత్మస్థిమముగా నుండును. భూతజనితమై కర్మవాసనావశమగు నరీకము స్వప్న ప్రాయముగానుండును. మానవు లవిద్యాత్మికములగు కష్టాల నాచరించి ముక్తినిొందఁ జాలను. బడలికచే నేగుట కశక్త మగు విహంగ మాకాశమున తొక్కలఁ గొట్టుకొనఁచుఁ తన పలాయముకొల్లుదును అట్లే పరమాత్మస్వరూపుఁడగు జీవుఁడు జాగ్రత్స్వప్నదులచే శ్రాంతిఁజెది విజ్ఞానస్వరూపుఁడనగు నాయందే చేరుచున్నాడు. అప్పుడే “సర్వభూత్వికబ్రహ్మ” ఏవమేవరుద్రో నద్వితీయాచుతస్థి” యనుశ్రుతిస్మృతములు సార్థకములగుచున్నవి. విజ్ఞానాత్మ బువిద్యాతీయతమగు కాచి నాత్మతో గలసి సుఖము లనుభవించి యజ్ఞానవశమననే నమి తానందముఁ జెందితిననుకొనుచుఁ దిరిగి స్వస్వరూపము నొందుచుండును. విజ్ఞానాత్మ కారణాత్మనుగూడియే లోకములఁజరింపుచుండును. ఆలోకంబులెప్పుడు నశించునో అప్పుడయ్యదియు నదృశ్యముఁజెందును. కూటస్థుఁడనై నేనొక్కండ నెల్లప్పుడు స్వంబును వ్యాపించియుండు. నేనీనకలప్రపంచమునకు గారణుఁడనై సృష్టిస్థితిలయంబుల నొనర్చును మోహదులఁ గల్పింపుచు దేహదుల స్వయఃజ్యోతి నై వెలుంగుచుండును.

—* ఉ షా స నా మ హా త్మ్య యో గ ము. *—

భుక్తపదార్థములనుండి స్థూలసూక్ష్మ దేహములకు బరస్పర దృఢసంబంధము ప్రాప్తింప నద్దానివలన జీవనధార

గాము దట్టస్థి ప్రచున్నది. జరాగదాదికముచే జననంబగు
 నేష్టంబువలన జరగాగ్ని మదమగు కలన భుక్తకర్తామ్యము
 పచనము కాజాలము. అయ్యది యెప్పుడు పచనముకాదో
 తిగి : దార్ధ్యగహణమున కవకాశముండదు. ఇట్టి పక్షి
 నాకులు శుష్కింప నాడులు రిసహసములుగాఁ బరిణామ
 మొంగటయు సందువలన స్థూలలింగ చీరములయందలి సం
 మోగావస్థ తిష్ఠటయుఁ బరివర్త్యులభారమున లభ్యు వాద
 ముఁ గొండి. వేగునటుల లింగశరీరము దేహమునుండి పీడి
 పోవుచున్నది. ఇట్టి సవాసనా యుక్తంబులగు సద్భ్యాత్మైక
 భాతిముల యందైక్యావస్థయందున్న ప్రాణవాాయువు తస్కం
 గల నాయువులంకూడే యుగాగోచరముగలిగి జీవుఁడు
 నేతాని నాదులయ్య
 యుపసర్పణగుండు
 భటాధీశుడై
 చును. యశ

దేహంబున. మనోధర్మంబులనుభవించి చిరకాలమట వసించి
 బ్రహ్మముతోముక్తిజెందును. అత్మజ్ఞానముకంటె ముత్తమ
 మయిన దింకొకటిలేదు. అత్మజ్ఞానికేగూడ ముత్తమోత్తమ
 ముగ నిర్లేయానందము కల్గును. బ్రహ్మజ్ఞాని కష్టముచే షీణ
 నృద్ధులు గల దశల నందఱుఁ ఎవ్వఁడు సత్కర్మచేయునో
 ఆతఁడేనభవించు ఫల మక్షయమైనది. లోకమున మానవుఁ
 డొకఁ డొకఁ బ్రాహ్మణ సంతర్పణమున నెట్టి ఫలమునొందునో
 ఒక్కజ్ఞాని కన్నమిమిదో నాతఁడంత ఫలము సమచు
 న్నాఁడు. జ్ఞానితో ద్వేషము కల్పించుకొనిన నరాధముఁడు
 క్షమామల నశింపుచున్నాడు. ఉపాసకుఁ డధోగతి నెన్నఁడు
 సందఁ జాలఁడు. అతఁడు గావించి నిత్యముఖంబు
 సందుఁడు.

పుచ్చుచున్నాను.

పురం.

అధ్యాసయవి యుపాసన నాల్గువిధములు. గుణయోగము
వలన నల్పమగుదాని ననంతమగు దానినిగఁ జేతన చేయుట
సంపద్విధియఁయు, నంగారోపణమగు విభాన మారోపణ
విధియనియు, బుద్ధిపూర్వకముగ నారోపింపఁబడిన యుపాసన
యధ్యాసోపాసన యనియు, గ్రియా యోగముచేనైన
యుపాసన సంవర్గోపాసన యనియు విభజింపఁబడియె. ఉపాస
కుని జితైక్యాగతగల ప్రదేశముననే, యుపాసన మర్హముగాని
తీర్థక్షేత్రాదులకేగుట నిష్ప్రయోజనము. విజ్ఞాని యగునాతఁడు
సుఖా సఃస్థుడును, సమ శరీరుడుమనై సకలేంద్రియముల
భూతినలదుకొని యింద్రియరోధకుడై భక్తియుతుడై యధా
ప్రాయముగ గురునమస్కారముచేసి యనంతరము యోగ
మును యోజించినలయును. ఎవ్వఁడెంద్రియములఁ జయింపఁ
జాలఁడో యాతనికి నింద్రియములు దుష్టాశ్వముల బోలె
స్వాధీనములుకావు. ఎవ్వనియందు వివేకము మనోవైశ్చ
ల్యము శుచియుఁగానఁబడదో, వాఁడు ముక్తి నొందఁజాలక
మరల మరలఁ జనింపుచుండును. స్వాయత్త మనముగల
వివేకి పునరావృత్తి లేని కైవల్య మందును. హృదయ కమల
మును విరజముగను విశుద్ధముగను, బవిత్రముగనుఁదలఁచి,
యద్దానిచేఁ బరమేశ్వరుఁడ నగు నన్న సేవింపవలయును. వేద
శాస్త్రపఠనాదులచే నే నలభ్యుఁడనుగాని సిశ్చలమనంబున
సన్నైవ్యం ధుపాసించునో వానినే గోరుదును. గోటి సూర్యు
లతో సమానమగు కాంతియుఁ గోటిచంద్రులతో సమాన

మగు శైత్యమున, గలిగి చంద్ర సూర్యాగ్ని నేతములు గల
నన్ను స్మరింపుము. సర్వేశ్వరుడనగువాడ నే నొక్కండ
నగుట యిట్టి నన్ను ధ్యానించువారికే శాశ్వతమగు ముక్తి
లభింపగలదు. గాని యితరుల వలన రాజాలదు.

—* మోక్షయోగము. *

రామచంద్రా! ముక్తిసాలోక్య, సారూప్యసార్వత్రి,
సాయుజ్య, కైవల్యములను. నైదువిధముల విభాగింపబడినది.
నిష్కామియై నన్నుఁ బూజించి నాలోకమందే సర్వ మనో
రథుడై వసించుటయే సాలోక్యముక్తి. నిష్కామియై నన్ను
తీంగి. పూజించి నాతో సమానమగు రూపము నందుటయే
సారూప్యముక్తి. మత్ప్రీతికై యిష్టాపూర్తాది సుకర్మంబుల
నాచరించి సమస్తమును నాకర్పణముచేసి నాతో సమాన
ముగఁజరించునది సాయుజ్యముక్తి. శాన్త్యాదులుగలిగి మద్దేహ
సంగమము కలవాడై నాకంటె నభిన్నుడగుటయే. *సార్వత్రి
కైవల్యములని ప్రధితములయ్యెను. వాగ గోచరుడనై
యచ్చైతుడ నగు నాయందే యీ జగము చూడఁబడు
చున్నది. మత్స్వరూపజ్ఞానము వలన సాధకుని మనోవాక్కుల
కగోచరుడ నయి నే నొక్కడనే తోచుచుండును. జ్ఞానాత్మ

* సార్వత్రిమనగా- ఈశ్వరత్వము నొంది సృష్టిచేయు
ప్రజ్ఞకలుగుట యని కొందఱు.

ప్రకాశుడ నగు నేను సదానందుడనై యును. నేత్రములతో నన్నెవ్వఁడు చూడ లేడు. శిశుల మనంబున ననుభవించి దర్శించు వారలు ముక్తులగుదురు. శాంత చిత్తుఁడని, వేదాంత వేదియు, నగు గురువర్యుని కడకరిగి కొంత కాల మితని శుశూప్తలం దనిపి వేదాంత విచారణము చేయుచు సంయుక్త మతియై శ్రవణ మననాదుల శాంతుఁడై నిర హ కారుఁడై స్వాత్మయందు నన్నుజూడవలయును. కర్మాని సరణముగ నాత్మ సాక్షాత్కార మొకనికఁ ద్వరితము గను మఱియొకని కాలస్యముగను సంభవింపును. కోటిజన్మాన్వితములగు పాపములు జ్ఞానమువలన నశించుచుగాని, కర్మచే నశింపవు. జ్ఞాని పుణ్యపాపములచేఁ గట్టుబడఁడు. శక్తిరారంభకమగు ప్రారంభ మనభవము వలన నశించును. కామాదులెప్పుడు వశంగతములో యప్పుడే ముక్తి భక్తి జ్ఞానములసంభవించును. క్షీర జన్యమగు ఘృతము తిరిగి క్షీరంబుల చేరనటుల సంసారమునుండి వీడఁ బడిన జ్ఞాని తిరిగి సంసారమునఁ జేరఁడు.—అని శివుఁడు వచించెను.

—* పంచకోశోపాసనావిధి. *—

నగుణోపాసనమువలనఁ బ్రథమమునఁ జిత్రైకాగ్రత నొంది పూర్వోక్తలక్షణ లక్షితుడనగు నన్ను దెలిసికొనవలయును. “ఆత్మ” అనశ్వరపదార్థము, పుట్టుట పెరుగుట నశించుట మొదలుగాగల భావములు దేహమునకుగాని, ఆత్మకుఁ

గావు. మూసయంచుంచబడిన బంగారమువలె నన్నమయి
 కోశమున బ్రాణమయి కోశముండును. ఇయ్యదిక్షుత్పిపాపాత్మిక
 మగుజడము. బ్రాణమయికోశమున మనోమయికోశముగలదు.
 ఇయ్యది బుద్ధిదియోది నమాయితబగుట సంకల్ప విక
 ల్పాతకమయియుండు. కామాదు లీమనోమయికోశధర్మములు.
 విజ్ఞానమయికోశనుండగు జీవుడు వ్యాసహరికకర్తయైయుండు.
 ఆకాశమువలన శోతంబును, భూమివలన ఘోణంబును, నద
 యంబువలన జిహ్వయు, తేజంబువలన నేత్రంబును, వాయువు
 వలన జర్మంబును, భౌతికజన్యంబులై కర్మేంద్రియములును
 వ్యోమాదుల రిజోంశంబున బ్రాణపంచకమునగు ఈవిధముగ
 సప్తదశలజేంది కాణశరీరముండును. ఆనందమయికోశము
 విద్యాకర్మఫలభాజియై యధ్యాస రహితమై ప్రకాశింపుచు
 యును. మాయతోడియాత్మ యంతరిక రిణచతుష్టయమునకు
 నాక్షీభూతమైయుండును. తత్ప్రతిబింబమాకాశంబున భోక్తభో
 జయితలన భేదంబు నద్వివిధమై ప్రవర్తిల్లును. క్షేత్రజ్ఞుడు శరీర
 రిధావరూఢుడైయుండు. ఆతనికిబుద్ధిసారధిగను, జిత్తముపగ్గము
 గనువింద్రియములువిషయాసక్తములై తురంగమంబులుగ బ్రరణ
 మించును. వీనితోగూడిభోక్తయై వెలుంగుపరమాత్మను సేవిం
 చుటకు పానకుడు పంచకోశంబులమనంబు సంక్రమింపజేయు
 వలయును. ఎవడిటులనాచరించునో వాడు సర్వాత్మను జేర
 గలండు. సత్వరజస్తమోవికారమగు నామాయను నాధక్తులు
 మోతము తెలిసికొనెదగు. భక్తిశూన్యులై ఫలాపేక్షగలిగి

కర్మింబులనాచరించి జనులనంతములగు జన్మలనెత్తుచు మృత్యు దేవతవదనమునం బడుచుందురు. నిరంతరము కర్మసాగరంబున మునుంగువారిలకుఁ గోటి జన్మంబులకై నను ముక్తిలేదు. గాన నిష్కల్మషమును, స్థితమమునగు భక్తిని నాయందుంచి నన్ను పాసింపుము. నీవేదీచేయుచున్నావో, ఏదిభుజింపుచున్నావో, ఏది దానముచేయుచున్నావో అవిన్నియు మదర్పణముగాజేయుము. అట్లుగుచో నాయందుదృఢమగు భక్తిజనింపగలదు. అట్టిభక్తిగల జనుఁడు పునరావృత్తిరహిత మోక్షనామాజ్యమునందగలఁడు. అని శివుఁడు రామునకుఁ జెప్పెను.

—* భక్తి ని రూ పణ యో గ ము *—

పరిమాత్మా! నీయందెటుల భక్తిజనించును. ఎట్టి భక్తి వలన నుత్తమసుఖము సంపాద్యమగును. నా కెఱిగింపు మను శ్రీరాముని ప్రశ్నంబునకు భగవానుఁ డిటుల వచించె. ఎవ్వఁడు మదర్పణబుద్ధిచే యాగాదినానాకర్మల నాచరించునో, ఎవ్వఁడు శైవ గృహసీతంబగు భస్మంబు సర్వాంగముల నలదికొని రుద్రాక్షల ధరించియు నన్నుపాసించునో ఆతఁడు మద్భక్తుఁడు. అక్షరమును, బ్రహ్మస్వరూపంబును, సర్వోత్తమము నగు నోంకారముఁ దెలియువారలు ముక్తి నొందెదరు. అకార, ఉకార, మకారిములును సంత్యంబున నర్థమాత్రయుంగూడి ప్రణవం బయ్యె. అందు అకారంబునకు భూః ఋగ్వేదము బ్రహ్మఅష్ట వసువులు గర్వాపత్యాగ్ని గాయత్రీ గంగ ప్రాతస్సవ నాదులు దేవతలు. ద్వితీయమాత్రకు భువః విష్ణువు రుద్రుఁడు. అను

ప్రేమచందస్సు యజుర్వేదము యమునానది దక్షిణాగ్ని మధ్యం
 దినసవనము దేవతలు. మూడవమాత్రకు సుషు సామవేదము
 సూర్యుడు మహేశ్వరుడు. నావహనీయాగ్ని జగతీచందస్సు సరి
 స్వతీ దేవతలు. నాల్గవయర్ధమాత్రకు ద్వితీయసవనము- అధర్వ
 ణవేదము-సోమలోక గాములు-అంగీరసులు విరాట్ సభ్యావ
 సధ్యులుయజ్ఞపుచ్చులు దేవతలు. షడమమాత్ర యదుణ వర్ణం
 బును, ద్వితీయమాత్ర భాస్వరవర్ణంబును, మూడవమాత్ర తటి
 త్రాంతికలదియు, నాల్గవమాత్ర శుక్లవర్ణంబునుంగలదియైయుండు.
 జాతంబును జాయమానంబు నగు నీ సర్వ మోంకారము నందే
 యుండును. ఇది రుద్రరూపంబు. ఎవడీ మోంకారరూపమును
 దెలిసికొనునో యాతడు ముక్తిపొందును. ఎవడు శ్లోతశైవా
 గ్నుల భస్మంబు గ్రహించి ప్రణవంబున నభిమంతించి పూసి
 కొనునో, అద్దానిచే నన్నుబూజించి యుపాసించునో, ఆతనితో
 నమానుడగు భక్తుడు నాకింకొకడు లేడు. బిశ్వదళాదుల
 ప్రణవంబున నన్నెవడు పూజించునో, అహింస, భూతదయ,
 సత్యము లోనగు నవి యెవనియం దుండునో, ప్రదోషమున
 నుదాలయమున నన్నెవడు పాపించునో వారలు నా కత్యంత
 ప్రియులు. సోమవారమునను నేకాదశియందును సోషితుడై
 రుద్రమంత్రములతోనన్నభిషేకించునాతడు మత్స్యముండై నిర
 పాయుండగును. సూర్యాభి ముఖుడై యూర్ధ్వ బాహువుల
 నిలచి నిశ్చలచిత్తముతో నన్ను సూర్యబింబస్తునిగ నర్పించు
 వాడు గృహనేత గృహంబునఁ జేరుకై వడి నా యందుఁ బ్రవే

శించును. దేవవ్రతంబుల నాచరింపుచు బృహథ ధంతరాదుల నాయెదుట నెవ్వఁడు మధురముగ గానంబొనర్చునో యీ శావాస్యాది మంత్రంబుల నెవ్వఁడు నిత్యము పఠించునో అతఁడు మత్స్యాక్షజ్యంబు సిస్సంశయముగ నందును. రామా! ఈ సకల కర్మంబులకును మనోనైశ్చల్యమును నహింసాది సద్గుణంబులును నిష్కామియై యుండుటయుఁ బ్రధానములు. అవిలేని యీపూజనాదులు నిరుపయోగములని గుర్తెరుంగుము.

—* మోక్షాధికారనిరూపణయోగము *—

మోక్షాధికారి యెవ్వఁడను ప్రశ్నంబునకుఁ బరమాత్మఁ డిటుల వక్కాణించె. జాతిహినుఁడైనను, గృహస్థుఁడైనను, బ్రహ్మచారియైనను, వానప్రస్థుఁడైనను స్త్రీ పురుషులయం దెవ్వరైనను బాశుఁడతవ్రతం బనుష్ఠింపఁదగుదురు. విభూతిరుద్రాక్షలింగముల ధరించిన వాగును, శివభక్తి గలవారును మోక్షాధికారులే! నన్ను మద్భక్తులను నెవఁడు దూషించునో కోటి కల్పముల కైనను వాఁడు మోక్షాధికారి కాఁజాలఁడు. సకీర్తన ధ్యానాదుల కందఱు నధికారులే యగుదురు. సర్వకర్మల నాచరింపుచు, నశుచియయ్యు నిశ్చలచిత్తమున నన్ను ధ్యానించువాఁడు ధన్యుఁడగును. ఆశ్చర్యభయశోకాదులలో నానామముచ్ఛరించియు నరుఁడు ధన్యుఁడనుచున్నాఁడు. మహాపాపియు నవసానంబున నన్ను స్మరించి ముక్తుఁడగును. మద్భక్తు లెల్లరు భస్మ రుద్రాక్షల ధరింపవలెను. నాయఁదలి భక్తిగోరువారి కందరి కిది ముఖ్యము. ఎవ్వఁడు భస్మ రుద్రాక్షల ధరించునో

యాతనికి ముక్తి సులభము. మద్ధ్యానముతో సమానమై మత్స్రీ
యముగు కర్మ ముంకొకటి నాకులేదు. మహాపాపియు. సంత్యక్త
కాలమున విభూతి రుద్రదాక్షులధరించి బిల్వమూలస్థముగు మృత్తి
కనుఁ బూసికొని మన్నామస్మరణముచేయుచో నాతనికి యిమ
కింకరులు భీతిఁ జెందెదరు. తాత్కాలిక మన్నామ స్మరణము
నిశ్చల చిత్తజన్యముగుచో నాతనికి ముక్తి కరతలామలకమై
యుండగలదు.

—* పూజావిధానము *—

రామా! గోమయము మృత్తిక భస్మము చందనము
శిల యిసుక కణ్ణి లోహము, హేమము, తామ్రము, కర్పూ
రము మున్నగువానిచే మదాకారమురచించి పూజించినఫలము
కోటి గుణోత్తరమగు. ప్రథమమున నన్న సగుణునిగఁ బూజిం
చుటయే ముముక్షులకు సులభమార్గము. మృత్తికదాకు
లోహముశిల వీనిచేరచింపబడిన విగ్రహముల నారాధిం
చుట గృహస్థులకు ముఖ్యము. ఇట్టి ప్రతిమాపూజనము
లైహికంబులగు, నాయురారోగ్యైశ్వర్యములను, నాము
ష్మికంబగు మోక్షంబునుం బ్రసాదించు. బిల్వ మూలంబున
నన్ను పూజించువాఁడు దేహాంతమునఁ నన్నుగైలాసముంజేరును.
పర్వతాగ్రమునను నదీతటమునను శివాలయ విష్ణాలయములం
దును నన్ను జపించు నాతనికి విఘ్నంబులు పోసంగజాలవు. గిరి
గర్వారమునగాని వాయ్యాగ్ని సన్నిధియందుగాని నన్నర్చించు
నాతని ఫల మనంతమైనది. ఇవేవియు నాకొనరృచి యాత్మ

పూజకు సమానములు కావు. కంబళియందు మనోరథసిద్ధియు, శృంగజినమున ముక్తియుఁ గుశానసంబున జ్ఞానంబును జిత్రాసనమునఁ దారోగ్యమునుశిలయందుదుఃఖమును దర్భాసనమున విస్త్రాసంబుదయు తత్తదాసనస్థుఁడై నన్ను జపింపువానికిఁ బూజించువానికిఁ గలుగును. పూరోత్తరదిశలు రెండును జపపూజనములకు శ్రేష్ఠములు.

—* జ ప ల త్త ణ ము. *—

జపమాల స్పటికమాలయగుచో సామాజ్యమును గుశగ్రాధి యాత్మజ్ఞానమును, దుదాత్తమాల సర్వమనోరథములను, బగడచాలదండ లోకవిశీకరణమును బ్రసాదించును. ఆమలః ఫలమాల మోక్షమును ముక్తాఫలములమాల యఖిల విద్యలను మాణిక్యమాల లోకసశ్యమునుఁ జేయును. నీలమణి గురభితమగుమాల శత్రుభయకారియగును. హేమమాల విశ్వర్యమును రజితమాల యభిలషిత కన్యను సమాకూర్పంగలవు. అష్టోత్తర శతగుణితమగు మాల యుత్తమోత్తమము. నూరు సంఖ్యగలమాల యుత్తమమునా, నేబదినాల్గు సంఖ్యగలమాల మధ్యమమనయ్యె. జపమాలసప్తవింశతి సంఖ్యగలదిగవైన నుండదగును. వర్ణసంఖ్యాకమగు మాలికచే జపించువాని లొక్కపర్యాయమునకే, పునశ్చరణ పూర్తియగు. వానిఫలము పాప్తింపును. యోనిముదాసనమునఁ గూర్చుండియే మంత్రము జపించిన దధధిదేవత వానిసర్వమనోరథంబులఁ దక్షణమే తీర్చఁగలదు. నిత్యనైమిత్తికములయందు సర్వదానియ

మములేక జపముచేయవచ్చును. ఎవఁడు మదాకారమును
 ధ్యానింపుచు నిష్కాముడై ప్రాణవమునుగాని, రుద్రమును
 గాని, పడక్షరమును గాని, కై వల్యోపనిషత్తునుగాని, పఠించునో
 వాఁడా దేహంబుతోనే మత్స్యాయుజ్య మొందును. పరమ
 పావనమగు నీ గీతా శ్రవణంబుననే, మహాపాపులు సయిత
 ముత్యక్త కల్మషులై మత్స్యాయుజ్యాధి కారులయ్యెదరు.
 ఇందెద్దియు సందియములేదని భగవానుఁడు చంద్రశేఖరుఁ
 డంతర్ధాన మొందెను. రాముఁడు కృతార్థుఁడ నైతి నని సంత
 సించి యామహాత్ము ననేక విధంబులఁ గొనియాడి స్వకార్యో
 పక్రముడై జయంబునంది సుఖింబుండె. గుప్తతమమును,
 మోక్షదమును, బరమేశ్వర మాహాత్మ్యవర్ణితమునగు నీగీతను
 మీరెల్లరు పఠించి ముక్తులయ్యెదరుగాక యని శౌనకాదులకు
 సూతుఁ డుపదేశించుటయు, శౌనకాదు లమ్మహాత్ము నభినం
 దించి పరమేశ్వర మాహాత్మ్యమున కచ్చెరువందుచు గోమతీ
 తటంబునకు సంధ్యా వందనాదుల నాచరింపజనిరి.

గద్య.

ఇది శ్రీమదుద్భటారాధ్య వంశోద్భవ వీరభక్తారాధ్య నూను నా
 కోటయ్య కాశ్రమిణా విరచిత మిదం పద్మపురాణాంతర్గత
 శివ రాఘవ గుంవాదోపనిషద్రూపక శివగీతా సంగ్రహం

సమాప్తం.

దుందుభినామ వత్సర మాహా శివరాత్రి.

శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము,

కే. ల. ప్లా. లు.

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA120B196
పుస్తకం పేరు	శివగీతాసంగ్రహము
తారీఖు	28/10/24
ముందు లభ్య	NO
వెనుక లభ్య	NO
మొత్తం పేజీలు	41
పెద్ద సైజు పేజీలు	NO
భారీ పేజీలు	NO
లేని పేజీలు	NO
తయారు చేసినది	Aditya P. NO
పేజీలు విడదీసినది	Has in
స్కాన్ చేసినది	Has in
పరిశ్చ చేసినది	ROHITH
పేజీలు పరిచూసినది	
బైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	good